

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az örökölt melegség**

1. A szándék mértéke

Homály Bálint

A tizennégyes fülke acélvázán megült a megsűrűsödött, párás meleg. A fémcsövek felületén lecsapódó vízcseppek apró lencséként gyűjtötték egybe a falra szerelt kontrollámpák derengését, mintha apró, idegen szemek figyelnék a hajtókarok ritmikus mozgását. Az őrszem elvonultával a dinamóterem fojtogató csöndjét csak a csapágyak egyenletes kattogása bontotta meg, de a feszültség továbbra is ott keringett az izzadságszagú levegőben.

Alinda tenyere nyirkosan csúszkált a markolaton. A lány szemei előtt halvány szikrák táncoltak a fáradtságtól, mégis megérzte azt a hirtelen, finom váltást, amellyel a pedálok ellenállása enyhült. János-g534 nem szólalt meg, nem is nézett rá egyenesen, csupán a saját fülkéjének lendkerekére terelte át a többletterhelést. A megfeszülő izmok és a bordák mögül feltörő nehéz zihálás nem csupán az energiáról szólt, hanem valami néma megállapodásról.

– Látod, Alinda? – suttogta a nagymama, miközben kiszáradt, megviselt ujjai fehéredésig szorították az öntöttvas vázat. – A gép csak kalóriát mér és wattokat számol. Nem tudja, mi az a szándék. Az ember nem attól ember, hogy tüdeje van meg vére, hanem attól, hogy képes megosztani a terhet, amit egyedül nem bírna el.

A lány tekintete a padlón lévő rézcsavarra tévedt, amely egy régi, kolónia előtti kor kopott maradványaként állt ki a betonból. Az ilyen apró, funkciótlan tárgyak a tiszta célszerűség világában szinte szentélyként őrizték az elfeledett múltat. János egyetlen halk pillantással igazolta a nagymama szavait: a szűk cellák falai között, a törvények és szabályok szorításában a szeretet nem pusztá érzelem volt, hanem a létezés utolsó, elvehetetlen méltósága.

2. Az örökölt melegség

Cső-Eliza

A fémágyak és az izzadságszagú gőz mélyén, amint az őrszem szürke alakja végleg elmosódott a folyosó homályában, a tizenkettes padnál hirtelen megenyhült a feszültség. Alinda combtői sajogtak a megfeszített tempótól; a saját ritmusa mellé

átvette az öregasszony hiányzó wattjait is. A torkát szorongató korábbi düh helyét azonban lassan átvette valami sokkal mélyebb, csöndesebb melegség.

Ránézott a nagymamára, akinek törékeny alakja szinte elveszett a hajtókarok árnyékában. A lány családjából már alig maradt valaki ebben a rideg C-szektorban. Szüleit még kisgyermek korában választotta el tőlük a kolónia kíméletlen átsorolási rendszere; az ő arcukra Alinda már alig emlékezett, csupán a nagymama halk esti meséi őrizték meg az alakjukat. Apja konok célratörését és anyja szelíd, gondoskodó mosolyát az öregasszony emlékei táplálták bele a lány lelkébe, megóvva őt attól, hogy pusztá biológiai alkatrésszé váljon a gépezetben.

– Apád pontosan ugyanígy szorította össze a fogát, amikor meg kellett védenie minket – suttogta a nagymama, miközben a száraz, megviselt kezével egy pillanatra megérintette a lány karját. – Nem hagyták, hogy kihűljön a szívük. Te sem hagyod, drágám.

A lány nem felelt, de a pedálok monoton kattogása közepette tekintete egy villanásra találkozott a szomszédos sornál dolgozó János-g534 óvatos, bátorító pillantásával. Ebben a szűkös, fémes világban Alinda megértette: a családja nem csupán a múlt elhalványult emléke, hanem az a megtörhetetlen szeretet is, amit a megpróbáltatások ellenére sem tudott kipréselni belőlük a kolónia.